

ALLIBERAMENT NACIONAL

ALLIBERAMENT NACIONAL

THOMAS SPIEKER

Gràcies a una sèrie de conferències que ha organitzat amb gran encert l'Ajuntament de Roses a partir de l'11 de setembre de l'any passat, els rosincs hem tingut el privilegi d'escoltar algunes de les veus més influents, educades i informades en matèria independentista del país. L'última a oferir la seva visió sobre el futur de Catalunya ha estat la presidenta d'Òmnium Cultural i experta economista, Muriel Casals, però també hem pogut escoltar l'actual alcalde de Girona, Carles Puigdemont, l'entranyable escriptor i excel·lent orador J. M. Terricabras, la presidenta de l'ANC, Carme Forcadell i fins i tot en Cristóbal Colón, un increïble psiquiatra basc que fa país amb emprenedoria i compromís social. I més que n'han

vingut, però no cal avorrir els lectors amb tants noms i mèrits aliens.

Totes les intervencions han estat interessants i han ofert un punt de vista particular, però totes elles també eren veus que donaven una visió molt prudent i assenyada del camí que els catalans hem de recórrer per poder arribar a Ítaca. Totes es recreaven una i altra vegada en el munt de raons que tenim per marxar d'Espanya, però totes insistien també en les dificultats i les incerteses que ens hi trobarem en el camí.

Així li ho vaig dir a l'amable senyora Casals, qui va respondre que li sabia greu si no va saber transmetre la il·lusió que molts catalans senten davant l'actual procés. Fins l'alcalde Carles Pàramo va sortir a socórrer-la (innecessàriament), tot justificant que els catalans són així: prudents i assenyats i amb ganes de jugar, però sobre segur. I és ben cert, durant 300 anys els catalans han esgotat pràcticament totes les vies pacífiques possibles per ser reconeguts com a poble a fi de poder-se convertir en amos del seu propi destí -des de la submissió a l'obediència cega, passant per molts processos negociadors i estructures diferents-

Però els resultats són els que són i potser ha arribat el moment de provar altres vies menys reflexives i més efectives per posar fi a una situació tan insostenible, que no per explicar-la més vegades es fa més suportable. Les revolucions no són normalment el resultat d'una reflexió assenyada, sinó d'un afartament popular inaguantable. És el poble qui impulsa els seus representants a fer realitat els seus somnis col·lectius. Potser ha arribat l'hora de canviar el discurs de la prudència i que pugi a l'escenari algú capaç d'omplir-nos d'esperança amb un missatge simple i directe: Yes we can! A vegades, val més un fi patint que patir sense fi.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/05/28/alliberament-nacional/619319.html?utm_source=rss